

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 15.12.2025 r.
C(2025) 8957 final

Jego Ekscelencja
Radosław Sikorski
Minister Spraw Zagranicznych
Al. J. Ch. Szucha 23
00-580 Warszawa
Polska

Dotyczy: **Notyfikacji 2025/545/PL**

Obywatelski projekt ustawy o ochronie małoletnich przed treściami pornograficznymi w Internecie oraz o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Przekazanie szczegółowej opinii zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r.

Zgłoszenie uwag zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r.

Szanowny Panie Ministrze!

W ramach procedury notyfikacyjnej przewidzianej w dyrektywie (UE) 2015/1535 ⁽¹⁾ władze polskie zgłosiły Komisji w dniu 26 września 2025 r. „projekt ustawy obywatelskiej o ochronie małoletnich przed treściami pornograficznymi w Internecie oraz o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne” (zwany dalej „zgłoszonym projektem”).

Zgodnie z komunikatem zgłoszeniowym, zgłoszony projekt ma na celu zmianę ustawy z dnia 16 lipca 2002 r. – Prawo telekomunikacyjne ⁽²⁾ w celu wprowadzenia skutecznego mechanizmu weryfikacji pełnoletności użytkownika końcowego, by chronić najmłodszych przed zagrożeniem, jakie stanowią uzależnienia behawioralne wynikające z treści pornograficznych.

¹) Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z dn. 17.9.2015, s. 1).

²) Ustawa z dnia 16 lipca 2002 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2024 r. poz. 34). Zgłoszony projekt ma na celu zmianę w szczególności art. 192 ust. 1 pkt 2 lit. b), art. 209 ust. 1 pkt 32 i art. 33.

Zgłoszony projekt określa w szczególności, że każdy podmiot udostępniający treści pornograficzne w Internecie w sposób umożliwiający dostęp do takich treści z terytorium Polski (lub umożliwia ich udostępnianie), o ile treści te stanowią istotną część zawartości danej strony internetowej, ma obowiązek stosowania skutecznych systemów weryfikacji wieku odbiorcy w celu uniemożliwienia osobom małoletnim dostępu do takich treści.

Określa on ponadto uprawnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) w zakresie nadzoru i egzekwowania zgłoszonego projektu.

W szczególności, zgodnie z opisem przedstawionym przez władze polskie, zgłoszony projekt stanowi, że:

- Prezes UKE jest uprawniony do utworzenia i prowadzenia rejestru domen internetowych wykorzystywanych z naruszeniem przepisów zgłoszonego projektu w celu udostępniania lub umożliwiania dostępu do treści pornograficznych bez wdrożenia i stosowania skutecznych systemów weryfikacji wieku, prowadzonych w sposób chroniący prywatność użytkowników i zgodny z przepisami o ochronie danych osobowych („rejestr”) (art. 6);
- Prezes UKE jest uprawniony do poinformowania dostawcy usług pośrednich, że jego nazwa domeny internetowej została wpisana do rejestru (art. 8);
- po wpisaniu nazwy domeny do rejestru operatorzy telekomunikacyjni są zobowiązani do zablokowania dostępu do niej w ciągu 48 godzin i przekierowania użytkowników usług internetowych na stronę internetową zawierającą informację o przyczynie zablokowania dostępu oraz o fakcie, że nazwa domeny została wpisana do rejestru (art. 9);
- dostawcom usług płatniczych zakazuje się świadczenia tych usług na stronach internetowych wykorzystujących nazwy domen zawarte w rejestrze i powinni oni zaprzestać świadczenia takich usług płatniczych w terminie 30 dni od wpisania takich nazw domen do rejestru (art. 9);
- nieprzestrzeganie przez operatorów telekomunikacyjnych i dostawców usług płatniczych wyżej wymienionych obowiązków może skutkować nałożeniem kar pieniężnych (art. 12);
- Minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z Prezesem UKE i po uzyskaniu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, uprawniony jest do określenia szczegółowych kryteriów, jakie powinny spełniać skuteczne systemy weryfikacji wieku, które każdy podmiot udostępniający treści pornograficzne w internecie ma obowiązek wdrożyć (art. 5 ust. 6).

W kontekście zgłoszonego projektu służby Komisji zwróciły się do władz polskich w dniu 10 października 2025 r. z wnioskiem o dodatkowe informacje w celu uzyskania wyjaśnień dotyczących środków przewidzianych w zgłoszonym projekcie. Odpowiedzi udzielone przez władze polskie w dniu 20 października 2025 r. zostały uwzględnione w poniższej ocenie.

Analiza odpowiednich przepisów zgłoszonego projektu skłoniła Komisję do wydania następującej szczegółowej opinii.

1. Wstęp

Komisja przyjmuje do wiadomości komunikat zgłoszeniowy, według którego zgłoszony projekt ma na celu ochronę małoletnich przed ryzykiem uzależnień behawioralnych wynikających z treści pornograficznych w internecie.

Komisja podziela cel zgłoszonego projektu, jakim jest ochrona małoletnich w internecie, w szczególności przed treściami, które mogą być szkodliwe dla ich zdrowia, rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego, takimi jak treści pornograficzne. Chociaż takie treści mogą być legalne w państwach członkowskich, osoby małoletnie nie powinny mieć do nich dostępu podczas korzystania z usług internetowych. Aby zapewnić małoletnim możliwość bezpiecznego korzystania z usług online, dostawcy platform, z których mogą korzystać małoletni, muszą wywiązać się ze swoich obowiązków i przyjąć na siebie odpowiedzialność.

Komisja odnotowuje również, że notyfikowany projekt mieści się w zakresie kilku aktów prawnych Unii, a mianowicie rozporządzenia (UE) 2022/2065 (akt o usługach cyfrowych, dalej „DSA”) ⁽³⁾, dyrektywy 2000/31/WE (dyrektywa o handlu elektronicznym) ⁽⁴⁾ i dyrektywy 2010/13/UE (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych, zwana dalej „dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych”) ⁽⁵⁾.

Ponadto w dniu 14 lipca 2025 r. Komisja przyjęła wytyczne dotyczące środków służących zapewnieniu wysokiego poziomu prywatności, bezpieczeństwa i ochrony małoletnich w internecie na podstawie art. 28 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2022/2065 (zwane dalej „wytycznymi”) ⁽⁶⁾. W wytycznych tych określono niewyczerpujący wykaz środków, które zdaniem Komisji, dostawcy platform internetowych dostępnych dla małoletnich powinni wprowadzić w celu zapewnienia wysokiego poziomu prywatności, bezpieczeństwa i ochrony małoletnich w internecie, zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2022/2065. Jak wyjaśniono w motywie 12 wytycznych, koordynatorzy ds. usług cyfrowych („DSC”) i właściwe organy krajowe mogą również czerpać inspirację z nich przy stosowaniu i interpretacji art. 28 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2022/2065 w odniesieniu do dostawców platform internetowych mających siedzibę na terytorium ich państwa członkowskiego. Wytyczne te opierają się na podejściu uwzględniającym analizę ryzyka, uznając, że platformy internetowe dostępne dla małoletnich mogą stwarzać różne rodzaje ryzyka dla małoletnich, w zależności od ich charakteru, wielkości, celu i bazy użytkowników oraz są oparte na podejściu uwzględniającym bezpieczeństwo i prywatność już w fazie projektowania oraz na ochronie praw dziecka. Prawo krajowe, zgodnie z prawem Unii, może jednak określać minimalny wiek wymagany do uzyskania dostępu do niektórych produktów lub usług oferowanych lub wyświetlanych w jakikolwiek sposób na platformie internetowej ⁽⁷⁾.

Komisja pragnie podkreślić, że – jak zostanie to odnotowane poniżej – akt o usługach cyfrowych zapewnia skuteczne rozwiązanie regulacyjne w całej Unii, regulujące niektóre kwestie, których dotyczy notyfikowany projekt. Akt o usługach cyfrowych przewiduje wspólny zestaw w pełni zharmonizowanych przepisów unijnych, które nakładają na dostawców usług hostingowych i dostawców platform internetowych szeroki zakres

³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych), Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1-102.

⁴) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), Dz.U. L 178, 17.7.2000, s. 1-16.

⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (wersja ujednolicona), Dz.U. L 95, 15.4.2010.

⁶) [Komisja publikuje wytyczne dotyczące ochrony małoletnich | Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy](#), C(2025) 4764 final.

⁷) Art. 6.1.3.1 pkt 37 lit. d) wytycznych.

obowiązków dotyczących zwalczania nielegalnych i szkodliwych treści w internecie, przy jednoczesnym wzmocnieniu jednolitego rynku europejskiego. Jako rozporządzenie w sprawie prawa Unii akt o usługach cyfrowych jest bezpośrednio stosowany we wszystkich państwach członkowskich, bez konieczności stosowania środków wykonawczych.

Jednym z głównych celów zgłoszonego projektu jest ustalenie minimalnego wieku dostępu do treści pornograficznych, który jest zgodny z wymogami art. 28 aktu o usługach cyfrowych, zgodnie z wykładnią zawartą w wytycznych. Zgłoszony projekt nakłada jednak również obowiązki na dostawców platform internetowych, którzy dostarczają treści pornograficzne lub je hostują, a także upoważnia organy krajowe do przyjmowania środków takich jak te wymienione powyżej, które wchodzą w zharmonizowany zakres dyrektywy o handlu elektronicznym, aktu o usługach cyfrowych i dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. W związku z tym Komisja dokonała oceny tych przepisów w świetle tych aktów prawnych UE.

2. Szczegółowa opinia

2.1. Ocena w świetle dyrektywy o handlu elektronicznym i dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych

a) Zastosowanie dyrektywy o handlu elektronicznym

Niektóre przepisy zgłoszonego projektu, a w szczególności jego art. 1–3, wchodzą w zakres dyrektywy o handlu elektronicznym.

Po pierwsze, jeśli chodzi o podmiotowy zakres stosowania zgłoszonego projektu, ma on zastosowanie do „dostawców treści pornograficznych w internecie”. Niektóre przepisy zgłoszonego projektu mają również zastosowanie do dostawców usług płatniczych i przedsiębiorstw telekomunikacyjnych.

W odniesieniu do obowiązków mających zastosowanie do dostawców treści pornograficznych, mają one zastosowanie do dostawców określonych w art. 2 ust. 2 zgłoszonego projektu. Takim dostawcą jest „podmiot, który:

- a) udostępnia, w ramach posiadanej przez ten podmiot domeny internetowej, treści pornograficzne w sieci Internet w sposób umożliwiający dostęp do nich z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) umożliwia, w ramach posiadanej przez ten podmiot domeny internetowej, udostępnianie treści pornograficznych przez usługobiorców w sposób umożliwiający dostęp do nich z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- – o ile treści pornograficzne stanowią istotną część zawartości strony, do której prowadzi ta domena.

Z powyższej definicji wynika, że notyfikowany projekt nakłada obowiązki na dostawców usług społeczeństwa informacyjnego ⁽⁸⁾ w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2015/1535, a tym samym również w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy o handlu elektronicznym, w zakresie, w jakim spełniają oni określone w nich warunki. Zostało to

⁸⁾ W szczególności „każd[ą] usług[ę] normalnie świadczon[ą] za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług”.

potwierdzone przez władze polskie w odpowiedzi na wniosek o dodatkowe informacje przesłany przez służby Komisji.

Po drugie, jeśli chodzi o zakres terytorialny zgłoszonego projektu, obowiązki wprowadzone zgłoszonym projektem będą miały zastosowanie do wszystkich usługodawców niezależnie od ich miejsca prowadzenia działalności, co zostało dodatkowo potwierdzone przez władze polskie w ich odpowiedzi na wniosek o dodatkowe informacje przesłany przez służby Komisji.

Po trzecie, jeżeli chodzi o przedmiotowy zakres stosowania zgłoszonego projektu, przepisy, o których mowa w zgłoszonym projekcie dotyczą w szczególności wymogów mających zastosowanie do dostawców usług społeczeństwa informacyjnego w zakresie podejmowania określonych środków mających na celu uniemożliwienie małoletnim dostępu do treści pornograficznych określonych w zgłoszonym projekcie.

W szczególności, zgodnie ze zgłoszonym projektem, dostawcy usług społeczeństwa informacyjnego byłiby zobowiązani:

- wprowadzić i stosować skuteczne systemy weryfikacji wieku ⁽⁹⁾ użytkowników w celu uniemożliwienia dostępu do treści pornograficznych osobom małoletnim poniżej 18. roku życia (art. 3 ust. 1);
- przestrzegać wymaganych zasad dotyczących prywatności i ochrony danych osobowych podczas przeprowadzania takiej weryfikacji wieku (art. 3 ust. 2).

Zgłoszony projekt upoważnia również ministra właściwego do spraw informatyzacji, w porozumieniu z prezesem właściwego organu krajowego odpowiedzialnego za wykonanie zgłoszonego projektu oraz po uzyskaniu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, do określenia szczegółowych kryteriów, jakie muszą spełniać skuteczne systemy weryfikacji wieku (art. 3 ust. 4).

Zgodnie z art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy o handlu elektronicznym skoordynowana dziedzina dotyczy wymogów, które usługodawca musi spełniać w odniesieniu do m.in. prowadzenia działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego, takich jak wymogi dotyczące postępowania usługodawcy.

W tym względzie Komisja pragnie zauważyć, że zakres dziedziny podlegającej koordynacji określony w art. 2 lit. h) dyrektywy o handlu elektronicznym nie powinien ograniczać się do zharmonizowanych obszarów tej dyrektywy. Dokładniej rzecz ujmując, dziedzina podlegająca koordynacji obejmuje wszystkie wymogi, czy to w postaci „wymogów dotyczących dostępu”, czy też „wymogów dotyczących wykonywania zawodu” ⁽¹⁰⁾, ustanowione przez krajowe systemy prawne mające zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego lub dostawców usług społeczeństwa informacyjnego, tj. prawo mające zastosowanie do usługodawcy w odniesieniu do jego działalności „online”.

Obowiązki, które nakładałby zgłoszony projekt, dotyczą rzeczywiście prowadzenia działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego i w związku z tym wchodzą w zakres skoordynowanej dziedziny dyrektywy o handlu elektronicznym, określonej w jej art. 2 lit. h) oraz i) i zostały zatem przeanalizowane w świetle tej dyrektywy.

⁹⁾ Należy zauważyć, że takie systemy weryfikacji wieku uznaje się za skuteczne, gdy możliwe jest obchodzenie przepisów przez małoletnich, ale gdy wymaga to nadzwyczajnych środków, których nie można oczekiwać od przeciętnego odbiorcy (art. 3 ust. 3).

¹⁰⁾ Wyrażenia te pochodzą z opinii rzecznika generalnego M. Szpunara wydanej w dniu 11 stycznia 2024 r. w sprawach C-662/22 do C-667/22, *Airbnb Ireland UC e.a.*, ECLI:EU:C:2024:18, pkt 143.

b) Art. 3 ust. 1, 2 i 4 dyrektywy o handlu elektronicznym

Przepisy zgłoszonego projektu mają zastosowanie do dostawców usług społeczeństwa informacyjnego oferujących swoje usługi na terytorium Polski, niezależnie od państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę. Aspekt ten został potwierdzony przez władze polskie w odpowiedzi na wniosek o informacje uzupełniające przesłany przez służby Komisji.

W tym kontekście Komisja przypomina, że art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy o handlu elektronicznym ustanawia zasadę kontroli przez państwo pochodzenia, zgodnie z którą usługi społeczeństwa informacyjnego muszą być regulowane u źródła działalności. W związku z tym podlegają, co do zasady, przepisom prawa państwa członkowskiego, w którym dostawcy tych usług mają siedzibę.

Art. 3 ust. 4 dyrektywy o handlu elektronicznym określa okoliczności i procedury, zgodnie z którymi państwo członkowskie przeznaczenia, tj. państwo członkowskie, w którym usługi społeczeństwa informacyjnego są świadczone przez dostawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, może w razie potrzeby odstąpić od zasady kontroli ze strony państwa pochodzenia z przyczyn wymienionych w sposób wyczerpujący w art. 3 ust. 4 lit. a) dyrektywy oraz zgodnie z wymogami materialnymi i proceduralnymi określonymi w jej art. 3 ust. 4 lit. a) i b).

Komisja zwraca uwagę władz polskich na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, w którym przypomina się o ograniczeniach zakresu stosowania art. 3 ust. 4 dyrektywy o handlu elektronicznym w tym celu. Zgodnie z tym orzecznictwem środki o zastosowaniu ogólnym i abstrakcyjnym, które nie są ograniczone do danej usługi społeczeństwa informacyjnego, takie jak środki zawarte w zgłoszonym projekcie, nie mogą korzystać ze zwolnienia przewidzianego w art. 3 ust. 4 dyrektywy o handlu elektronicznym ⁽¹¹⁾.

W swoich odpowiedziach władze polskie wskazały, że projekt przepisów będzie miał ograniczone zastosowanie do wyraźnie określonej grupy podmiotów, a mianowicie tych, które umożliwiają dostęp do treści pornograficznych z terytorium Polski, pod warunkiem, że takie treści stanowią znaczną część treści oferowanych przez tego dostawcę. Jednakże, na podstawie informacji udostępnionych Komisji, obowiązki, które nakładałby projekt ustawy, wydają się stanowić ogólne i abstrakcyjne środki mające zastosowanie bez wyjątku do krajowych i zagranicznych dostawców usług społeczeństwa informacyjnego umożliwiających dostęp do treści pornograficznych z terytorium Polski. Fakt, że jedynie dostawcy oferujący treści pornograficzne jako „istotną” część swoich treści na stronie internetowej są objęci projektem ustawy, nie zmienia tej oceny, biorąc pod uwagę, że środki nadal miałyby zastosowanie bez rozróżnienia do dostawców krajowych i zagranicznych. W każdym razie, nawet gdyby projekt miał przyjąć formę

¹¹) Wyrok z dnia 9 listopada 2023 r. w sprawie C-376/22, ECLI:EU:C:2023:835, pkt 59 i 60:

„59. Przeciwnie, konsekwencją takiej interpretacji jest to, że państwa członkowskie co do zasady nie są upoważnione do przyjmowania takich środków, w związku z czym weryfikacja, czy środki te są niezbędne do spełnienia nadrzędnych względów interesu ogólnego, nie jest nawet wymagana.

60. W świetle wszystkich powyższych rozważań odpowiedź na pytanie pierwsze powinna być następująca: art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że generalne i abstrakcyjne środki dotyczące określonej, opisananej w sposób ogólny kategorii usług społeczeństwa informacyjnego, mające zastosowanie bez rozróżnienia do każdego podmiotu świadczącego usługi tej kategorii, nie wchodzą w zakres pojęcia „środków podejmowanych przeciw określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tego przepisu.

Zob. również wyrok z dnia 30 maja 2024 r. w sprawach połączonych *Airbnb Ireland UC i Amazon Services Europe Sàrl przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni*, C-662/22 i C-667/22, EU:C:2024:432, pkt 70.

środka w odniesieniu do danej usługi społeczeństwa informacyjnego, na podstawie informacji, którymi dysponuje Komisja, nie jest możliwe sprawdzenie, czy i w jaki sposób władze polskie zamierzają zapewnić spełnienie zarówno wymogów merytorycznych, jak i proceduralnych określonych w art. 3 ust. 4 dyrektywy o handlu elektronicznym.

c) Zastosowanie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych

Ponadto, jak potwierdziły władze polskie w swoich odpowiedziach, zgłoszony projekt ma również zastosowanie do dostawców usług platform udostępniania materiałów audiowizualnych określonych w art. 1 ust. 1 lit. aa) i da) dyrektywy 2010/13/UE (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych). Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych umożliwia państwom członkowskim, w ramach transpozycji i wdrażania jej art. 28b, zobowiązanie dostawców platform udostępniania plików wideo do ustanowienia i obsługi systemów weryfikacji wieku w celu ochrony małoletnich. W tym względzie Komisja pragnie podkreślić, że zakres terytorialny zgłoszonego projektu w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do dostawców platform udostępniania wideo podlegających jurysdykcji państw członkowskich innych niż Polska, jest problematyczny w świetle dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

Platformy udostępniania wideo stanowią podkategorię usług społeczeństwa informacyjnego i zgodnie z art. 28a dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych również podlegają zastosowaniu zasady kontroli państwa macierzystego. Komisja przypomina, że procedura odstąpienia od tej zasady w odniesieniu do platform udostępniania wideo, potwierdzona w art. 28a ust. 5 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, została ustanowiona w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE i musi być zgodna z kryteriami proceduralnymi i materialnymi określonymi w tym artykule.

W związku z tym, zdaniem Komisji, w obecnym brzmieniu zgłoszony projekt stanowiłby nieuzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego z innego państwa członkowskiego, co jest sprzeczne z art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, zgodnie z wykładnią zawartą w wyżej wymienionym orzecznictwie TSUE, oraz art. 28a ust. 5 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

2.2. Ocena w świetle aktu o usługach cyfrowych

a) Zastosowanie aktu o usługach cyfrowych

Niektóre przepisy zgłoszonego projektu, a w szczególności jego art. 2, 3, 6 i 8, wchodzą w zakres aktu o usługach cyfrowych z powodów podanych poniżej.

Po pierwsze, w odniesieniu do zakresu podmiotowego notyfikowanego projektu, nakłada on obowiązki na dostawców usług, które umożliwiają, w domenie internetowej będącej własnością takich dostawców, udostępnianie treści pornograficznych przez odbiorców usług w sposób umożliwiający dostęp do takich treści z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 2 lit. b notyfikowanego projektu, które wchodzą w zakres definicji usług pośrednich zawartej w art. 3 lit. g) tego rozporządzenia. Zostało to potwierdzone przez władze polskie w odpowiedzi na wniosek o udzielenie dodatkowych informacji. W związku z tym dostawcy usług umożliwiających, w ramach

domeny internetowej należącej do takich dostawców, udostępnianie treści pornograficznych przez odbiorców usług w sposób umożliwiający dostęp do takich treści z terytorium Polski wchodzi w zakres podmiotowy stosowania aktu o usługach cyfrowych.

Po drugie, jeśli chodzi o zakres przedmiotowy, jak opisano szczegółowo w pkt 2.1 lit. a) powyżej, art. 3, 6 i 9 zgłoszonego projektu nakładałyby obowiązki na niektórych dostawców platform internetowych (tj. dostawców usług umożliwiających udostępnianie treści pornograficznych poprzez oferowanie dostępu do nich z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) w odniesieniu do świadczenia takich usług pośrednich w Unii. W szczególności zgłoszony projekt:

- wprowadza wymóg, aby dostawcy usług, które umożliwiają udostępnianie treści pornograficznych poprzez oferowanie dostępu do nich z terytorium Polski treści pornograficznych, zgodnie z definicją zawartą w zgłoszonym projekcie, wprowadzali i stosowali efektywne systemy weryfikacji wieku (art. 3 ust. 1);
- określa, kiedy systemy weryfikacji wieku należy uznać za skuteczne (art. 3 ust. 3);
- upoważnia ministerstwo właściwe do spraw za informatyzacji do określenia szczegółowych kryteriów, które muszą spełniać skuteczne systemy weryfikacji wieku, z uwzględnieniem możliwości technicznych i przy zapewnieniu odpowiedniego poziomu ochrony danych i prywatności (art. 3 ust. 4);
- określa konsekwencje nieprzestrzegania obowiązku wdrożenia skutecznego systemu weryfikacji wieku przez dostawców usług umożliwiających udostępnianie treści pornograficznych poprzez oferowanie dostępu do nich z terytorium Polski, czyli:
 - o działalność polegająca na rozpowszechnianiu treści pornograficznych bez zgodnej z przepisami weryfikacji wieku byłaby sprzeczna z wymogami zgłoszonego projektu i w związku z tym uznana za niezgodną z prawem;
 - o w konsekwencji, dostawcy przedmiotowych usług zostaliby wpisani do rejestru przez Prezesa UKE (art. 6 ust. 1);
 - o wpis do rejestru będzie skutkował
 - zobowiązaniem operatorów telekomunikacyjnych do uniemożliwienia dostępu w ciągu 48 godzin od wpisania domeny do rejestru oraz przekierowania do strony internetowej zawierającej informację dla odbiorców usług o przyczynie uniemożliwienia dostępu oraz nazwie domeny wpisanej do rejestru (art. 9 ust. 1);
 - zakazaniem dostawcom usług płatniczych świadczenia usług płatniczych na stronach internetowych wykorzystujących nazwy domen zawarte w rejestrze oraz nakazem zaprzestania świadczenia takich usług płatniczych w ciągu 30 dni od włączenia takich domen do rejestru (art. 9 ust. 2 i 3).

Rejestr powinien być publicznie dostępny dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi dostępu do internetu i dostawców usług płatniczych (art. 6 ust. 4).

Ponadto władze polskie potwierdziły w komunikacie zgłoszeniowym, że celem zgłoszonego projektu jest ochrona małoletnich. Jest to zgodne z aktem o usługach cyfrowych, a w szczególności z jego art. 28, oraz z interpretacją przedstawioną przez Komisję w wytycznych dotyczących środków, które zdaniem Komisji dostawcy platform

internetowych dostępnych dla małoletnich powinni wprowadzić w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych.

W związku z tym Komisja zauważa, że w zakresie, w jakim zgłoszony projekt nakłada na dostawców platform internetowych obowiązki związane ze świadczeniem tych usług w Unii, w szczególności art. 3 i 6 i ma na celu osiągnięcie tych samych celów co cele realizowane przez akt o usługach cyfrowych, które obejmują ochronę małoletnich przed szkodliwymi treściami, w tym treściami pornograficznymi, w całej Unii, zgłoszony projekt wchodzi w przedmiotowy zakres stosowania aktu o usługach cyfrowych.

b) Efekt pełnej harmonizacji aktu o usługach cyfrowych

Po pierwsze, Komisja podkreśla, że akt o usługach cyfrowych ma na celu przyczynienie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego usług pośrednich poprzez ustanowienie w pełni zharmonizowanych przepisów dotyczących bezpiecznego, przewidywalnego i niezawodnego środowiska internetowego. W szczególności ustanawia ona w pełni zharmonizowane ramy regulacyjne dotyczące zasad mających zastosowanie do świadczenia usług pośrednich w Unii. Wyjaśniono to w motywie 9 aktu o usługach cyfrowych w następujący sposób: *Niniejsze rozporządzenie w pełni harmonizuje przepisy mające zastosowanie do usług pośrednich na rynku wewnętrznym w celu zapewnienia bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, przeciwdziałania rozpowszechnianiu nielegalnych treści w internecie oraz zagrożeniom społecznym, jakie może stwarzać rozpowszechnianie dezinformacji lub innych treści, w którym to środowisku prawa podstawowe zapisane w Karcie są skutecznie chronione, a innowacje są wspierane. W rezultacie – o ile nie jest to wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu – państwa członkowskie nie powinny przyjmować lub utrzymywać w mocy dodatkowych wymogów krajowych w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, ponieważ miałyby to wpływ na bezpośrednie i jednolite stosowanie w pełni zharmonizowanych przepisów mających zastosowanie do dostawców usług pośrednich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. (...).*

Akt o usługach cyfrowych, będący rozporządzeniem, nie dopuszcza dodatkowych przepisów na szczeblu państw członkowskich¹²⁾. Wynika to z faktu, że zgodnie z art. 288 TFUE rozporządzenia mają bezpośrednie zastosowanie w całej Unii. W przeciwieństwie do dyrektyw, krajowe środki wykonawcze nie są zatem dozwolone w odniesieniu do rozporządzeń, chyba że samo rozporządzenie pozostawia państwom członkowskim przyjęcie niezbędnych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.¹³⁾ Bez uszczerbku dla poniższych zasad Komisja przypomina, że, jak wspomniano powyżej, państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy krajowe, które, zgodnie z prawem Unii, określają minimalny wiek dostępu do niektórych produktów lub usług oferowanych lub prezentowanych w jakikolwiek sposób na platformie internetowej.

W drugiej kolejności Komisja przypomina, że ochrona małoletnich, szczególnie wrażliwej kategorii odbiorców internetowych usług pośrednich, jest jednym z głównych celów polityki realizowanych przez akt o usługach cyfrowych, jak wyjaśniono w motywach 40, 71 i 81 tego rozporządzenia. W szczególności art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych zobowiązuje dostawców platform internetowych dostępnych dla

¹²⁾ Sprawa 40/69, *Bollmann*, EU:C:1970:12, pkt 4; sprawa 74/69, *Krohn*, EU:C:1970:58, pkt 4 i 6; oraz sprawy połączone C-539/10 P & C-550/10 P, *Stichting Al-Aqsa*, EU:C:2012:711, pkt 87 (w sprawie ryzyka rozbieżnych definicji w prawie Unii i prawie krajowym).

¹³⁾ Sprawa C-606/10, *ANAFE*, EU:C:2012:348, pkt 72.

małoletnich do wprowadzenia odpowiednich i proporcjonalnych środków w celu zapewnienia wysokiego poziomu prywatności, bezpieczeństwa i ochrony małoletnich w związku z ich usługami. Ponadto w akcie o usługach cyfrowych określono dodatkowe obowiązki mające zastosowanie do dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych w odniesieniu do ochrony małoletnich. Tacy dostawcy muszą (i) z należytą starannością identyfikować, analizować i oceniać, co najmniej raz w roku, wszelkie ryzyko systemowe wynikające z projektowania, funkcjonowania lub korzystania z ich usług, w tym rozpowszechniania nielegalnych treści, wszelkie rzeczywiste lub przewidywalne negatywne skutki dla wykonywania praw podstawowych (w tym dla poszanowania praw dziecka i wysokiego poziomu ochrony konsumentów) oraz w odniesieniu do poważnych negatywnych skutków – dla dobrostanu fizycznego i psychicznego danej osoby (art. 34 aktu o usługach cyfrowych); oraz (ii) wprowadzać skuteczne środki w celu ograniczenia zidentyfikowanego ryzyka systemowego dla ochrony małoletnich i praw dzieci (art. 35 aktu o usługach cyfrowych). W art. 35 ust. 1 lit. j) aktu o usługach cyfrowych wyraźnie odniesiono się do systemów weryfikacji wieku jako przykładu skutecznych i ukierunkowanych środków ochrony praw dziecka w celu ograniczenia zidentyfikowanego ryzyka systemowego.

Jeżeli chodzi o art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych, Komisja wydała wytyczne mające pomóc dostawcom platform internetowych w jego stosowaniu, zawierające niewyczerpujący wykaz środków, które zdaniem Komisji dostawcy platform internetowych dostępnych dla małoletnich powinni wprowadzić w celu zapewnienia wysokiego poziomu prywatności, bezpieczeństwa i ochrony małoletnich w internecie, zgodnie z tym przepisem. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych i właściwe organy krajowe mogą również czerpać inspirację z wytycznych przy stosowaniu i interpretacji art. 28 rozporządzenia (UE) 2022/2065.⁽¹⁴⁾ W pewnych okolicznościach, w tym w odniesieniu do dostępu do wszelkiego rodzaju treści pornograficznych, Komisja uznaje stosowanie ograniczeń dostępu popartych metodami weryfikacji wieku przez dostawców platform internetowych dostępnych dla małoletnich za odpowiedni i proporcjonalny środek służący wypełnieniu ich obowiązku wynikającego z art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych⁽¹⁵⁾.

Dokładniej rzecz ujmując, w wytycznych opisano weryfikację wieku jako system opierający się na identyfikatorach fizycznych lub zweryfikowanych źródłach identyfikacji, które zapewniają wysoki stopień pewności przy określaniu wieku użytkownika. Akt o usługach cyfrowych nie określa jednak minimalnego wieku uprawniającego do dostępu do niektórych produktów lub usług ani nie definiuje, które treści są nielegalne. W związku z tym inne akty prawne Unii lub krajowe, zgodne z prawem Unii, mogą określać minimalny wiek wymagany do uzyskania dostępu do niektórych produktów lub usług oferowanych lub prezentowanych w jakikolwiek sposób na platformie internetowej⁽¹⁶⁾. W takich przypadkach i zgodnie z wytycznymi dostawca platformy internetowej będzie musiał wdrożyć proporcjonalne i odpowiednie narzędzia weryfikacji wieku, aby wypełnić swój obowiązek wynikający z art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych. W wytycznych określono również cechy rozwiązań w zakresie weryfikacji wieku, które dostawcy platform internetowych powinni wziąć pod uwagę przed wdrożeniem rozwiązania w zakresie weryfikacji wieku w swoich usługach, aby zapewnić zgodność z wymogami adekwatności i proporcjonalności przewidzianymi w art. 28 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych.⁽¹⁷⁾

¹⁴ () Punkt 3 Wytycznych w sprawie ochrony małoletnich, C/2025/5519.

¹⁵ () Punkt 37 Wytycznych w sprawie ochrony małoletnich, C/2025/5519.

¹⁶ () Punkt 37 lit. d) Wytycznych w sprawie ochrony małoletnich, C/2025/5519.

¹⁷ () Punkt 49 Wytycznych w sprawie ochrony małoletnich, C/2025/5519.

Komisja zauważa również, że w ramach działań następczych w związku z wytycznymi, służby Komisji rozpoczęły współpracę z państwami członkowskimi i ich koordynatorami ds. usług cyfrowych w dziedzinie systemów weryfikacji wieku w celu wdrożenia przepisów zawartych w akcie o usługach cyfrowych. Ponadto Komisja uruchomiła, za pośrednictwem portfeli tożsamości cyfrowej UE, jeszcze przed ich udostępnieniem, projekt weryfikacji wieku, na podstawie którego można tworzyć aplikacje. Zapewni to przykład zgodności i standard odniesienia dla metody weryfikacji wieku opartej na urządzeniach w całej UE.

Wobec braku ogólnounijnego rozwiązania umożliwiającego weryfikację wieku użytkowników państwa członkowskie mogą wprowadzić środki przejściowe w ramach własnej jurysdykcji. Jednakże wszelkie krajowe rozwiązania przejściowe powinny pozostać zgodne z prawem Unii, w tym z art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, a także przewidywać mechanizm wycofania lub uchYLENIA wszelkich środków krajowych, które staną się zbędne po wdrożeniu europejskiego rozwiązania technicznego. Komisja uważa, że zgłoszony projekt nie odzwierciedla takiego mechanizmu ani nie jest zgodny z art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym.

W tym kontekście odniesiono się w szczególności do pkt 38 wytycznych w sprawie ochrony małoletnich, który stanowi, że jako tymczasową alternatywę w przypadkach, gdy środki weryfikacji wieku zgodne z kryteriami określonymi w wytycznych nie są jeszcze łatwo dostępne, metody szacowania wieku mogą uzupełniać technologie weryfikacji wieku i mogą być stosowane jako uzupełnienie tych pierwszych. Na przykład platformy oferujące treści przeznaczone wyłącznie dla osób dorosłych mogą stosować metody szacowania wieku *ex ante*, jeżeli są w stanie wykazać, że metody te są porównywalne z metodami weryfikacji wieku pod względem kryteriów określonych w sekcji 6.1.4 wytycznych, w przypadku braku skutecznych środków weryfikacji wieku.

W odpowiedzi na wniosek Komisji o udzielenie informacji uzupełniających władze polskie wskazują, że zgodnie ze zgłoszonym projektem nazwy domen, które umożliwiałyby małoletnim poniżej 18. roku życia dostęp do treści pornograficznych, same w sobie lub w związku z działalnością nie byłyby uznawane za nielegalne treści sprzeczne z prawem UE lub prawem krajowym zgodnie z prawem UE w rozumieniu art. 3 lit. h) aktu o usługach cyfrowych. Jednocześnie władze polskie zauważyły, że zgodnie z odpowiednim przepisem polskiego kodeksu karnego niezgodne z prawem jest jedynie „określone działanie”, takie jak rozpowszechnianie treści pornograficznych w sposób umożliwiający dostęp do nich osobom małoletnim poniżej 15. roku życia.

Zdaniem Komisji wyjaśnienia przedstawione przez władze polskie w odpowiedziach na wniosek o udzielenie informacji uzupełniających potwierdzają, że udostępnianie treści pornograficznych dostępnych dla małoletnich poniżej 18. roku życia, w przypadku gdy nie istnieje skuteczny system weryfikacji wieku zgodnie ze zgłoszonym projektem, wchodzi w zakres definicji nielegalnych treści zgodnie z art. 3 lit. h) aktu o usługach cyfrowych. Komisja przyjmuje do wiadomości wyjaśnienia przedstawione przez władze polskie w swoich odpowiedziach, w których argumentują one, że „treści pornograficzne nie byłyby »same w sobie lub w związku z działalnością, w tym sprzedażą produktów lub świadczeniem usług« sprzeczne z prawem Unii i państw członkowskich” i wskazują, że niezgodne z prawem byłoby konkretne działanie, takie jak rozpowszechnianie treści pornograficznych w sposób umożliwiający dostęp do nich osobom małoletnim poniżej 15. roku życia, co jest karalne na mocy polskiego kodeksu karnego ⁽¹⁸⁾ (według rozumienia Komisji zakres zgłoszonego projektu ustawy jest w rzeczywistości szerszy,

¹⁸ ()Art. 200 § 3 polskiego kodeksu karnego.

ponieważ obejmuje osoby małoletnie poniżej 18. roku życia). Zakaz określony w polskim prawie karnym ma zastosowanie do dostawców usług pośrednich, w tym platform internetowych, i tym samym obejmuje te same podmioty, które są objęte aktem o usługach cyfrowych.

Komisja uważa, że art. 2, 3 i 6 zgłoszonego projektu wprowadzają dla dostawców usług pośrednich (w tym platform internetowych) nakładające się na siebie obowiązki, a zatem środki przewidziane w tych przepisach nie ograniczają się jedynie do określenia minimalnego wieku uprawniającego do dostępu do niektórych produktów lub usług oferowanych lub wyświetlanych w jakikolwiek sposób na platformie internetowej. Komisja zauważa ponadto, że zgłoszony projekt przewiduje sankcje za nieprzestrzeganie przepisów tej ustawy poprzez utworzenie publicznego rejestru domen, które nie są zgodne z przepisami, co skutkuje zablokowaniem dostępu do takich domen ⁽¹⁹⁾.

Z powodów przedstawionych powyżej, w zakresie, w jakim przepisy zawarte w zgłoszonym projekcie mają zastosowanie do tych samych podmiotów, które są objęte aktem o usługach cyfrowych i realizują te same cele co akt o usługach cyfrowych, Komisja jest zdania, że takie przepisy są niezgodne z efektem pełnej harmonizacji aktu o usługach cyfrowych.

c) Zakaz obowiązku ogólnego monitorowania

Art. 8 aktu o usługach cyfrowych stanowi, że dostawcy usług pośrednich, w tym dostawcy platform internetowych, nie podlegają ogólnym obowiązkom monitorowania informacji, które przekazują lub przechowują, ani aktywnego poszukiwania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność.

Jak opisano w pkt 2.1 a) powyżej, art. 2 ust. 2 lit. b) zgłoszonego projektu ma zastosowanie do dostawców usług, które umożliwiają udostępnianie treści pornograficznych w sposób umożliwiający dostęp do takich treści z terytorium Polski, pod warunkiem, że – jak określono w art. 2 ust. 2 ostatni tiret notyfikowanego projektu – treści pornograficzne stanowią znaczącą część zawartości strony internetowej, do której prowadzi ta domena. Władze polskie wskazują w swoich odpowiedziach, że zakres definicji dostawców treści pornograficznych, w szczególności w odniesieniu do tych, którzy „umożliwiają udostępnianie treści pornograficznych, w tym treści pornograficznych pochodzących z innych państw członkowskich”, zawarty w art. 2 ust. 2 lit. b) zgłoszonego projektu, nie pociąga za sobą ogólnego obowiązku monitorowania, ponieważ obejmuje wyłącznie dostawców, którzy udostępniają treści pornograficzne jako istotną część swoich treści. Ponadto doprecyzowano, że termin „umożliwienie” obejmuje również dalsze rozpowszechnianie treści pornograficznych, w tym przez użytkowników platformy.

Na podstawie informacji udostępnionych Komisji, Komisja uważa, że od dostawców platform internetowych, takich jak sieci społecznościowe, które umożliwiają użytkownikom udostępnianie wszelkiego rodzaju treści, w tym o charakterze niepornograficznym, zgodnie z art. 2 ust. 2 ostatni tiret zgłoszonego projektu, oczekuje się weryfikacji, czy treści pornograficzne stanowią istotną część udostępnianych przez nich treści, w celu sprawdzenia, czy wchodzą one w zakres definicji „dostawcy treści pornograficznych” określonej w ostatecznym zamierzeniu art. 2 ust. 2 lit. b) zgłoszonego projektu, a zatem czy obowiązek wprowadzenia i funkcjonowania skutecznych systemów

¹⁹ () Artykuły 6, 7 i 9 zgłoszonego projektu ustawy.

weryfikacji wieku ma do nich zastosowanie. Zdaniem Komisji oznaczałoby to obowiązek ogólnego monitorowania, który jest niezgodny z art. 8 aktu o usługach cyfrowych.

d) System nadzoru i egzekwowania przepisów

Aby zapewnić pełną skuteczność aktu o usługach cyfrowych w realizacji naszych wspólnych celów, w szczególności w zakresie ochrony małoletnich, zasadnicze znaczenie ma zachowanie harmonizującego skutku aktu o usługach cyfrowych, a także jego systemu nadzoru i egzekwowania.

Zgodnie z rozdziałem IV aktu o usługach cyfrowych nadzór i egzekwowanie aktu o usługach cyfrowych opierają się na ścisłej współpracy, z jednej strony, między wyznaczonymi krajowymi koordynatorami usług cyfrowych (i innymi właściwymi organami) zgodnie z zasadą kontroli państwa macierzystego oraz, z drugiej strony, między tymi organami krajowymi a Komisją (art. 55 i 56 aktu o usługach cyfrowych). Na przykład, wykonując swoje uprawnienia zgodnie z aktem o usługach cyfrowych, Komisja wszczęła niedawno dochodzenia przeciwko dostawcom czterech bardzo dużych platform internetowych zawierających treści pornograficzne ⁽²⁰⁾.

W tym względzie Komisja zauważa, że zgłoszony projekt powierza nadzór i egzekwowanie zgłoszonego projektu, w tym przepisów wchodzących w zakres w pełni zharmonizowanej dziedziny aktu o usługach cyfrowych, Prezesowi UKE, czyli Urzędowi Komunikacji Elektronicznej. Jak wskazały władze polskie, od 13 maja 2025 r. prezes UKE pełni również funkcję koordynatora ds. usług cyfrowych na podstawie aktu o usługach cyfrowych. Ten system nadzoru i egzekwowania przepisów będzie miał również zastosowanie w odniesieniu do usługodawców spoza jurysdykcji Polski oraz dostawców VLOP, o ile są oni objęci zakresem zgłoszonego projektu. Nie jest to zgodne z ramami nadzoru i egzekwowania aktu o usługach cyfrowych. W związku z tym Komisja wzywa władze polskie do zapewnienia, aby ostateczna ustawa była dostosowana do ram nadzoru i egzekwowania aktu o usługach cyfrowych.

Z powodów określonych powyżej Komisja niniejszym wydaje szczegółową opinię zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/1535.

Komisja przypomina władzom polskim, że zgodnie z tym artykułem wydanie szczegółowej opinii oznacza, że państwo członkowskie, które jest autorem danego projektu przepisu technicznego, jest zobowiązane do odroczenia jego przyjęcia o 4 miesiące od daty jego notyfikacji. Termin ten upływa zatem w dniu 29 stycznia 2026 r.

Ponadto Komisja zwraca uwagę władz polskich na fakt, że zgodnie z tym przepisem państwo członkowskie, do którego skierowana jest szczegółowa opinia, ma obowiązek poinformować Komisję o działaniach, jakie zamierza podjąć w związku z taką opinią.

Jeżeli władze polskie nie wywiążą się z obowiązków określonych w dyrektywie (UE) 2015/1535 lub jeżeli tekst omawianego projektu przepisów technicznych zostanie przyjęty bez uwzględnienia zgłoszonych zastrzeżeń lub w inny sposób będzie sprzeczny z prawem Unii, Komisja jest gotowa wszcząć postępowanie przeciwko Polsce zgodnie z art. 258 TFUE.

3. Uwagi

²⁰⁾ [Komisja wszczyna dochodzenia w celu ochrony małoletnich przed treściami pornograficznymi na mocy aktu o usługach cyfrowych.](#)

3.1. Ocena w świetle ustawy o usługach cyfrowych

Zgodnie z art. 6 i 7 zgłoszonego projektu, prezes UKE, organ odpowiedzialny za egzekwowanie notyfikowanego projektu, jest uprawniony do wpisania do rejestru domen internetowych, które są wykorzystywane do udostępniania treści pornograficznych lub umożliwiania dostępu do takich treści z naruszeniem przepisów zgłoszonego projektu. Zgodnie z art. 8 projektu Prezes UKE jest również uprawniony do poinformowania dostawcy usług pośrednich, że jego nazwa domeny internetowej została wpisana do rejestru. Zgodnie z art. 9 tego projektu operatorzy telekomunikacyjni mają obowiązek zablokować dostęp do każdej domeny wpisanej do rejestru zgodnie z art. 6 zgłoszonego projektu w ciągu 48 godzin od wpisania domeny do rejestru i przekierować użytkowników usług internetowych na stronę internetową zawierającą informację o przyczynie wpisania domeny do rejestru. Zgodnie z tym samym przepisem dostawcy usług płatniczych nie mogą świadczyć usług płatniczych na stronach internetowych hostowanych w domenach wpisanych do rejestru i powinni zaprzestać świadczenia takich usług płatniczych w ciągu 30 dni od wpisania tych domen do rejestru. Informując właściciela domeny, która udostępnia lub umożliwia udostępnianie treści pornograficznych, o zablokowaniu dostępu do jego strony internetowej, prezes UKE podaje również uzasadnienie oraz informację o możliwości wniesienia sprzeciwu.

W tym względzie Komisja przypomina, że art. 9 aktu o usługach cyfrowych stanowi, że nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom mogą być wydawane w wymiarze transgranicznym, i określa pewne szczególne minimalne warunki, które powinny spełniać nakazy administracyjne lub sądowe wydawane przez państwa członkowskie, aby ich przekazanie skutkowało nałożeniem na usługę pośrednią obowiązku informowania właściwych organów o działaniach podjętych w odpowiedzi na takie nakazy. Na podstawie dostępnych informacji Komisja uważa, że wyżej wymienione uprawnienia Prezesa UKE mogą stanowić nakaz administracyjny do podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom w rozumieniu art. 9 aktu o usługach cyfrowych. W tym względzie Komisja przypomina władzom polskim o warunkach określonych w art. 9 aktu o usługach cyfrowych w celu zapewnienia, aby takie nakazy mogły wywoływać wszystkie skutki przewidziane w akcie o usługach cyfrowych.

Komisja zwraca się do władz polskich o uwzględnienie powyższych uwag w ostatecznej wersji zgłoszonego projektu i jego wdrożeniu.

Komisja ponadto zachęca władze polskie do przekazania Komisji ostatecznego tekstu po jego przyjęciu, zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2015/1535.

Z wyrazami szacunku,

W imieniu Komisji

Henna Virkkunen
Wiceprzewodnicząca Wykonawcza

ODPIS UWIERZYTELNIONY
W imieniu Sekretarza Generalnego

Martine DEPREZ
Dyrektor
Proces Decyzyjny i Kolegialność
KOMISJA EUROPEJSKA